Mfv.II.10.301/2014/14.szám

A Kúria a dr. Krusslák Katalin pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a ... jogtanácsos által képviselt alperes ellen illetmény-különbözet megfizetése iránt a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 1.M.242/2013. szám alatt megindított és másodfokon a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.021/2014/8. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. november 19-én megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.021/2014/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2005. október 3-ától állt közszolgálati jogviszonyban az alperes jogelődjénél, az ... Hivatal ... Igazgatóságán. 2013. évben 188.759 forint cafeteria juttatásban részesült. Kérelmére a munkáltató 2013. márciusában 200.000 forint illetményelőleget fizetett.
Az alperes Sz.-i Igazgatóságán bevezetett rugalmas munkarend keretében az alkalmazottak a nyilvántartási rendszerbe saját kódjukkal belépve rögzítették a munkaidejükre vonatkozó adatokat. A felperes utolsó munkában töltött napján az általa feltöltött adatok alapján az volt megállapítható, hogy az általa munkavégzéssel töltött időtartam a törvényes munkaidőt nem haladta meg.

A felperes 2013. április 24-én kezdeményezte kormányzati szolgálati viszonyának 2013. április 30-ával történő közös megegyezéssel való megszüntetését. Nyilatkozatával hozzájárult ahhoz, hogy

kormányzati szolgálati viszonyának megszűnésekor fennálló tartozásai összegét (fizetési előleg, cafeteria juttatás) nettó járandóságainak 50 %-ot meghaladó mértékében levonják az őt megillető illetményből.
A felperes kormányzati szolgálati viszonya 2013. április 30-i hatállyal a felek között létrejött közös megegyezés alapján megszűnt. A felperes számára kiállított elszámoló lap szerint a jogviszony megszűnésének időpontjáig ki nem adott időarányos szabadság három nap, az illetményelőleg tartozásának mértéke 200.000 forint, míg a cafeteria tartozás összege 90.646 forint volt. A felperes vállalta, hogy az elszámoló lapon feltüntetett tartozásait a munkáltató által megadott bankszámlaszámra átutalja.

A munkáltató a felperes 2013. április havi illetményét számfejtette, azt a 3 nap szabadságmegváltás összegével (16.732 forint) növelt mértékben állapította meg 154.832 forintban, azonban ezt az összeget nem fizette ki a részére a fizetési előleg tartozás és a cafeteria tartozás levonása miatt.

Az alperes fizetési felszólítást bocsátott ki, melyben a felperest további 189.231 forint tartozás visszafizetésére kötelezte figyelemmel arra, hogy a jogviszony megszűnésekor a felperes tartozása egy összegben esedékessé vált, s annak megfizetésére hat havi részletfizetést engedélyezett.
Az alperesnél a 2013. I. negyedévi jutalmat 2013. május 7-én fizették ki.

A felperes keresetet nyújtott be a közigazgatási és munkaügyi bíróságon, melyben a 2013. április havi illetménye, 2013. I. negyedévére járó jutalma megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kifogásolta, hogy bár 2008-ban letette a közigazgatási alapvizsgát, illetménye nem emelkedett, így erre figyelemmel havi 20.000 forint illetménykülönbözet megfizetésére tartott igényt. Kérte továbbá, hogy mentesítse őt a bíróság a 200.000 forint munkabérelőleg és a 90.646 forint cafeteria tartozás visszafizetése alól, továbbá kötelezze a munkáltatót az általa rendkívüli munkaidőben végzett munka ellenértékének megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a felperes hozzájárult ahhoz, hogy tartozását az őt megillető járandósága 50 %-át meghaladó mértékben vonja le a munkáltató, és e nyilatkozatát nem támadta meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes jogviszonya megszűnésekor a munkabérelőleg és cafeteria tartozás egy összegben esedékessé vált. Előadta, hogy a Foglalkoztatási Szabályzat szerint a jutalom csupán a jogviszonyban álló kormánytisztviselők számára volt fizethető, a felperes jogviszonya azonban ekkor már nem állt fenn. Vitatta azt, hogy az alapvizsga letételével kapcsolatban illetményemelési kötelezettsége lett volna, illetve, hogy a felperes a rendes munkaidején túl

munkát végzett volna.

A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.242/2013/12. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a felperes kormányzati szolgálati viszonya közös megegyezéssel szűnt meg, és a megállapodást a felperes a jogszabályban biztosított határidőn belül nem támadta meg, illetve a peres eljárás során is kijelentette, hogy azt érvényesnek tekinti. A felperes ebben lemondott az alperessel szembeni követeléséről, és az elszámoló lapon feltüntetett tartozások összegszerűségét sem vitatta. Megállapította, hogy mind a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény 32. § (4) bekezdése, mind az alperes Foglalkoztatási Szabályzat 169. pontja előírása szerint a foglalkoztatási jogviszony megszűnésekor a fennálló illetményelőleg tartozás, illetve időarányos részt meghaladó cafeteria juttatás visszafizetendő, illetve az egy összegben esedékessé válik. A bíróság nem találta megalapozottnak a felperes alapvizsga letételével kapcsolatos illetménykülönbözet iránti igényét sem. Megalapozatlannak tartotta azon felperesi tényállítást, hogy a rendes munkaidején túl munkát végzett. A bizonyítékok mérlegelése alapján megállapította, hogy ilyen rendkívüli munkavégzést a számára nem rendeltek el, s maga a felperes által vezetett munkaidő-nyilvántartás is azt tartalmazta, hogy az úgynevezett göngyölített munkaideje az utolsó munkában töltött napján 0 perc volt. A nyilvántartás adatait a felperes rögzítette, így az általa állított túlmunkavégzést nem tudta bizonyítani. Kifejtette, hogy a felperes tartozásainak méltányosságból történő elengedésére a bíróságnak nincs hatásköre.

A felperes fellebbezése folytán eljárt Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.021/2014/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét helybenhagyta, és perköltség fizetésére kötelezte a felperest. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben részletes bizonyítási eljárást folytatott le, ennek alapján a bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg a tényállást, és jogszerű döntést hozott. Értékelte, hogy a felek a közös megegyezéses megállapodásban azt állapították meg, hogy az okiratba foglalt és megállapított juttatásokon kívül egymással szemben egyéb követelésük nincs, így e joglemondás megtámadás hiányába érvényes és a perben előterjesztett követelések érvényesíthetőségét kizárta. A felperes ahhoz is hozzájárult, hogy szolgálati viszonya megszűnésekor fennálló tartozásai a nettó járandósága 50 %-át meghaladó mértékben kerüljenek levonásra illetményéből, így ezzel kapcsolatos kifogása sem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság csak azt vizsgálhatta, hogy az illetményelőleg, illetve cafeteria tartozás visszafizetésének feltételei fennálltak-e, a tartozás méltányosságból történő elengedésére nem volt

hatásköre, így az ezzel kapcsolatos kereseti kérelmet is jogszerűen utasította el. A felperes jutalom iránti igénye sem volt megalapozott, figyelemmel arra, hogy az alperes Foglalkoztatási Szabályzata 254. pontja szerint nem részesülhetett juttatásban az, aki a kifizetés időpontjában már nem állt alkalmazásban. Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben is, hogy a felperes nem igazolta azt, hogy rendkívüli munkaidőben munkát végzett, így erre alapított igénye megalapozatlan volt, továbbá a szociális támogatás iránti igényét nem az alperessel szemben érvényesíthette, mivel azt a szakszervezet folyósíthatta volna számára.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria „a felülvizsgálati kérelmének adjon helyt", és állapítsa meg, hogy a Szolnoki Törvényszék „4.M.20.021/2014/8. számú végzése sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését". Azzal érvelt, hogy a munkáltató a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 80. § (2) bekezdésében előírtak ellenére nem fizette meg a 2013. április hónapra járó illetményét, illetve egyéb járandóságát, amely a 2013. év I. negyedévére járó jutalom, illetve a túlmunka díja lett volna. A jutalom számfejtésére még a jogviszonya fennállta alatt sor került, így az érvelése szerint megillette volna őt. Elmulasztották kifizetni számára a 20.000 forint szociális támogatás összegét is. A fizetési előleg, illetve a cafeteria tartozás tekintetében változatlanul hivatkozott arra, hogy a szociális helyzete nem teszi lehetővé azt, hogy ezen összeget megfizesse, ezért kérelme szerint a bíróság kötelezze az alperest annak méltányosságból történő elengedésére. Fenntartotta igényét a túlmunkáért járó díjazás kifizetésére is.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet hatályában tartsa fenn, és marasztalja a felperest a költségekben.

Álláspontja szerint a bíróságnak nincs jogosultsága arra, hogy a felperes vele szemben fennálló követelését méltányosságból elengedje, vagy erre kötelezze a munkáltatót. A felperes a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt jogosult túlmunka utáni díjazásra, a 2013. április havi munkabéréből történő levonásához pedig maga járult hozzá. A feltételhez kötött személyi juttatás kifizetésének feltételei az esetében szintén nem állhat fenn.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban a jogi képviselet kötelező (Pp. 73/A. §), ezért a Kúria a jogerős ítéletet kizárólag a jogi képviselő által előterjesztett felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján

vizsgálhatta.

Mivel a Pp. 273. § (5) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelmet nem lehet megváltoztatni, annak esetleges módosítására csak a Pp. 272. § (1) bekezdésében megjelölt határidőn belül kerülhet sor. Erre figyelemmel a pártfogó ügyvéd által a felülvizsgálati kérelem tárgyalásakor előterjesztett további jogsértésre való hivatkozását a Kúria nem vizsgálta.

A Pp. 270. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a jogszabálysértést a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett. A felperes felülvizsgálati kérelmében megsértett jogszabályhelyként az Mt. 80. § (2) bekezdését és a Pp. 206. § (1) bekezdését jelölte meg.

A kormánytisztviselői jogviszony vonatkozásában a Kttv. rendelkezéseit kell alkalmazni, az Mt. szabályai e jogviszonyban nem irányadók, ennek megfelelően kellő alap nélkül hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes intézkedése a munka törvénykönyve általa megjelölt rendelkezésébe ütközött.

A felperes ezen túl kifogásolta azt, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését. E szabály szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) töretlen gyakorlata értelmében a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy iratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, a Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróságok nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen következtetésre jutottak-e. A felülvizsgálati eljárásban, ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani, nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének (KGD 1993.296., BH 1999.44., BH 2012.179., EBH 2013.M.4.).

A másodfokú bíróság indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben részletes bizonyítást folytatott le, és ennek alapján a tényállást a bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg. A felperes hozzájárult ahhoz, hogy jogviszonya megszűnésekor a fennálló tartozása összegét a nettó járandósága 50 %-át meghaladó mértékben vonja le illetményéből, ennek megfelelően utóbb nem kifogásolhatta a munkáltató ezen eljárását saját

hozzájáruló nyilatkozatával szemben.

Helytállóan állapították meg az eljárt bíróságok azt, hogy az alperes Foglalkoztatási Szabályzata alapján a felperes nem volt jogosult a 2013. I. negyedévére feltételhez kötött személyi juttatásra, figyelemmel arra, hogy a kifizetés időpontjában már nem volt NAV alkalmazott. Ugyancsak helyesen állapították meg a tényállást a tekintetben, hogy a felperes a saját maga által vezetett nyilvántartási rendszer szerint sem végzett rendkívüli munkaidőben munkát, jogviszonya megszűnésekor a rugalmas munkaidő-nyilvántartási rendszerbe történt bejegyzése alapján ilyenre nem került sor. A szakszervezet nyújthatott támogatást a szakszervezeti tagnak, illetve családjának, ha nehéz élethelyzetbe kerültek, az ezzel kapcsolatos igényt a munkáltatóval szemben ezért megalapozottan nem lehetett érvényesíteni.

Ugyancsak helytállóan állapították meg az eljárt bíróságok, hogy az illetményelőleg, illetve a cafeteria tartozás tekintetében a bíróság méltányossági jogkörben nem járhatott el, és nem kötelezhette az alperest a felperes szociális helyzetére figyelemmel a tartozás elengedésére.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felülvizsgálati eljárási költséget. A költségmentesség a Pp. 86.§ (3) bekezdése értelmében nem érinti az ellenfél javára megítélt perköltség megfizetésének kötelezettségét. A felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

A pártfogó ügyvédi díj viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2014. november 19.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő